

ERASMUS+ élménybeszámoló

Buncsák Bence

2024. 03. 02-23.

Törökország
Antalya

Első nap: szombat

Életem egyik, ha nem a legnagyobb kalandja volt a törökországi antalyai utazás. Az előzetes tájékoztatóig nem is nagyon gondolkodtam azon, hogy mi, és hogy lesz, úgy voltam velem, hogy lesz ami lesz, történjen aminek történnie kell. Megtörtént ez a tájékoztató, de még utána sem nagyon gondolkodtam azon, hogy pontosan mi is lesz, de az alap információkat legalább megtudtuk. Mivel megyünk, mikor indulunk, hol leszünk, mit vigyünk magunkkal stb.. Eljött az indulás napja, én természetesen előtte lévő este pakoltam össze a cuccaimat, így nem túl frissen, de annál nagyobb lelkesedéssel vágtam neki a 3 hétnek. Ez volt az első repülésem, így idegen volt a reptéri közeg, nem igazán tudtuk elsőre, hogy mit és hogyan kéne csinálni, de a csapat ereje már itt elkezdődött kibontakozni, és (habár nem simán, de) vettük az akadályokat kisebb-nagyobb lendülettel. Feladtuk a csomagokat, és kezdődött a céltalan lófrálás a reptéren. Itt még csak mi logisztikusok bóklásztunk, a többiekkel csak a beszállókapunál találkoztunk először. Amikor beszálltunk a repülőbe, a körülöttem levőkön érződött a feszültség, de nekem itt már elszállt ez az érzés, alig vártam, hogy a felhők fölött legyünk. Várhattam is. Gondoltam, hogy levideózom a teljes felszállást a földtől a 10 000 méteres magasságig, de kb. negyed óra videózás után leállítottam a felvételt, mert csak a tejfehér semmit lehetett látni. Természetesen a leállítást követő percben értünk fel a felhők felé. Gyönyörű tájak felett haladtunk el, mindig kerestem egy-egy pontot, amiből be tudom lőni, hogy hol is tartunk éppen.

Az utazás rendben zajlott, egészen az Antalyához tartozó régióig, ahol a pilóta 'personal problem'-re hivatkozva körülbelül 20 percen keresztül körözött a tartomány felett. A gyomrom itt elkezdett liftezni, sokszor elkapott a rosszullet, de hát mondani szokták, hogy gép még fent nem maradt, így ezzel bíztattam magam én is, hogy csak valahogy kerüljünk le, már mindegy hogyan.

A sikeres landolás, a bőröndök átvétele és a reptéri teendők után egy kisbusz várt minket, ahol megismerkedtünk Saloval, az egyik idegenvezetőnkkel, és egyből megcsillogtatta a magyar tudását, mikoris *öcskös* megszólítással intett minket a busz felé. A bőröndök bepakolása közben Korda Gyuri bácsi Reptér című dalával törte tovább a magyart. Elindultunk a hotelünk irányába, itt már elkezdődött összekovácsolódni a csapat, miután Dalma feltette a 10 millió forintos kérdést:

„Ti felfogtátok, hogy most 3 teljes hétig nem megyünk haza? Meg ezt az egészet, ami most itt történik velünk?”

Mire egyöntetűen mindenki mondta:

„NEM.”

Suhantunk el a pálmafák közt, itt már-már belekóstolva a török életérzésbe.

Az, hogy itt az autópályán a platós kisteherautó platóján utaznak 10-15-en, senkit nem

érdekel. Még a rendőrt sem, akik mindig piros-kék villogóval közlekednek, de mint utólag megtudtuk, ez csak jelzésértékkel bír. Pont, ahogy a dudálás is. Boldog és boldogtalan is dudál. A vezetési morál merőben más a pestihez képest, pedig az sem piskóta, de itt agresszívebbek, egyáltalán nem előzékenyek, és semmi szabályt nem tartanak be, mondván, ha nincs rendőr, minek. Statisztikailag mégis kevesebb baleset van itt, mint nálunk, talán azért, mert itt mindig fel vannak készülve a váratlanra.

Megérkeztünk a szállásra, elfoglaltuk a szobáinkat, majd lesétáltunk a tengerpartra és bámultuk a tengert, ami ekkor még heves volt és hideg.

Rövid egészségügyi sétánk és az elmaradhatatlan csoportképek halmaza után elmentünk vacsorázni, ahol megkóstoltuk azt a gyrost, ami később a kedvencünk lett. A nálunk kapható gyrosokhoz nem fogható, de még köszönőviszonyban sincsen. Ezt a Mango étteremben ettük, ahol megismerkedtünk a hely tulajdonosával, aki hatalmas vendégszeretettel fogadott minket a teljes 3 héten keresztül.

Este elmentünk egy kicsit szórakozni a szomszédban lévő élőzenés pubba, ahol mégjobban megismertük egymást, majd nyugovóra tértünk, ezután a hosszú, de tartalmas nap után.

Második nap: vasárnap

Második napon elvittek minket Saloék Sidé városába, ahol egy ókori romot néztünk meg, illetve a homokos tengerpartot, ami Antalyában nemigen jellemző, ugyanis az végig kavicsos. Betekintést nyerhettünk minimálisan a bazári életbe, és megtanultuk, hogy az ilyen helyeken semminek sincs fix ára. Mindenből lehet

alkudni, sőt kell is, akár nagyon pofátlan módon is.

Megkóstoltuk ebédre a helyi Burgerking specialitásait, majd vígan tértünk vissza a szállásra.

Harmadik nap (Első munkanap) Hétfő

Az első pár nap nehézkesen indult mindannyiunknak, fel kellett venni a helyi lendületet és életsílust, be kellett állnia egy napi rutinnak. Vagyis be kellett volna. Szinte minden nap csak a reggeli volt fix, amit a hotelben fogyasztottunk el, az utána következő programok/munka szinte mindig máskor kezdődtek/kezdődött.

Ezen a napon mentünk el venni hatalmas ásványvizeket, miután megtudtuk, hogy az egész országban nem ajánlott a csapból inni. Ár érték arányt tekintve az 5 literes volt az egyik legjobb ajánlat, de én a 19 literest választottam inkább, ami átváltva kb.650 forintra jött ki. A boltba menő utunkon tudatosult bennünk, hogy rengeteg a kóbor kutya és macska, de ezeket az állatokat mindenki a sajátjának tekinti, etetik őket és be is vannak oltva, amit egy biléta jelez a fülükön.

Az első munkanapon, azaz hétfőn történt az eligazítás, ekkor tudta meg mindenki, hogy hova fog kerülni, mit fog csinálni, mi lesz a munkája. Vagyis tudta volna. Első nap nem mindenki tudta, hogy hova is fog kerülni.

A török emberekre jellemző a spontaneitás, az improvizálás és az idők (pl.: indulási idő) be nem tartása. Eleinte ez nekem némi zavart okozott, de igazából hamar felvettük a ritmust és alkalmazkodtunk a helyi szokásokhoz, így tudtuk, hogy ha mondjuk 10 óra az indulási idő, az azt jelenti, hogy 11 óra körül indulunk el ténylegesen.

Mi, logisztikusok, ezen a napon egy útépítő, illetve útkarbantartó cég telephelyére látogattunk el, ahol elmondták nekünk a működésüket, hogy mit, miért és hogyan csinálnak. Itt megtudtuk a másik csapatvezetőnkől, Murattól, hogy mi, logisztikusok, ilyen cégbejárásokon fogunk részt venni végig, ezzel is bővítve a szakmai tudásunkat. Velünk ellentétben a többiek (idegenvezetők, fitness-wellness instruktork, illetve kereskedők) egy adott helyen lesznek, ahol 3 hétig töltik majd a szakmai gyakorlatukat.

Ahogy teltek múltak a napok egyre több helyre jutottunk el. Elmentünk egy antalyai kertészetbe, ahol a város növényeiről és azok telepítéséről, illetve gondozásáról, tehát ennek az egésznek a logisztikai részéről tanulhattunk.

Volt több olyan nap is, amikor a város egyik híres parkjába mentünk el, amit Hayat-parknak neveznek. Itt a park legnagyobb éttermének a beszerzési logisztikáját figyelhettük meg, hogy miből, mikor és mennyit kell rendelnie az étteremnek. Itt tudatosult először bennünk, hogy szorgalmasak a törökök, ha munkáról van szó, de a kávé vagy tea szünet szent, és sérthetetlen. Minket is számtalanszor kínáltak kávéval vagy teával, de Murat tanácsára hallgatva (misperint megsértődnek a törökök ezeknek az elutasítására) mindig elfogadtuk ezeket az italokat, még akkor is, ha nem volt mindannyiunk ínyére való.

Egyszer lehetőségem volt testközelből is megtapasztalni a török vezetési stílust, ugyanis Murat utasítására én vezettem el az egyik munkahelyünkre egy Audi Q4-et, de a megfelelő körülményekkel nem is olyan vészes a közlekedési morál, vagy lehet itt már hozzászóktam a vezetési kultúrához?

Voltunk gyógyszerelosztó raktárban is, ami meglepően modern volt, végig nézhettük a szortírozás folyamatát és itt beállhattunk a munkások közé egy-egy szkennelés erejéig is.

Eljutottunk egy sörraktárba is, ahol megnézhettünk egy kamionról való lerakodást, illetve a raktárban lévő termékek elhelyezésének mikéntjét és módját.

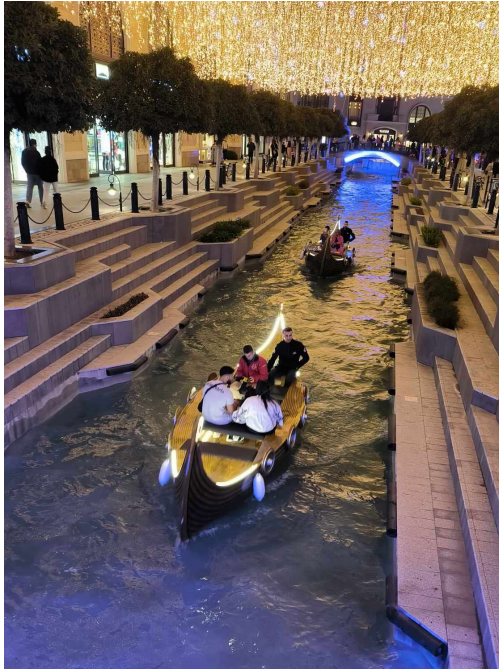

Utolsó héten elvittek minket egy mosó/mosogatószer gyárba, ahol meglepve tapasztaltam, hogy kézi erővel történik a flakonok feltöltése, ugyanis ez egy kis családi cég volt, a város szélén.

Az első 2 hétben számtalan helyre jutottunk el. Elmentünk raftingolni, ahonnan hazafele jövet durrdefektet kapott a buszunk, és elszállt a fék is, miután elszakadt a fékcső és elfolyt a fékolaj, de a sofőrünknek hála sikerült kézfékkkel megállítani a buszt. Pont egy falu határában történt ez, ahol a helyiek azonnal megkínáltak minket narancssal, így kellemesen eltöltve az időt, amíg várakoztunk a másik buszra, ami visszavitt minket a szállásra.

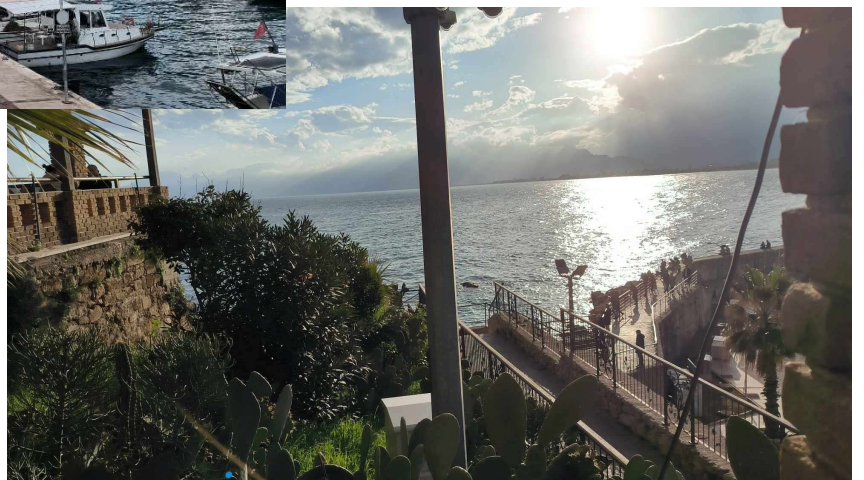
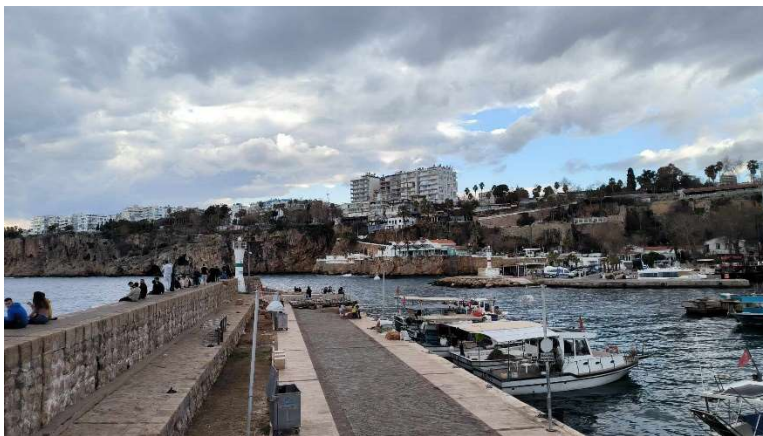

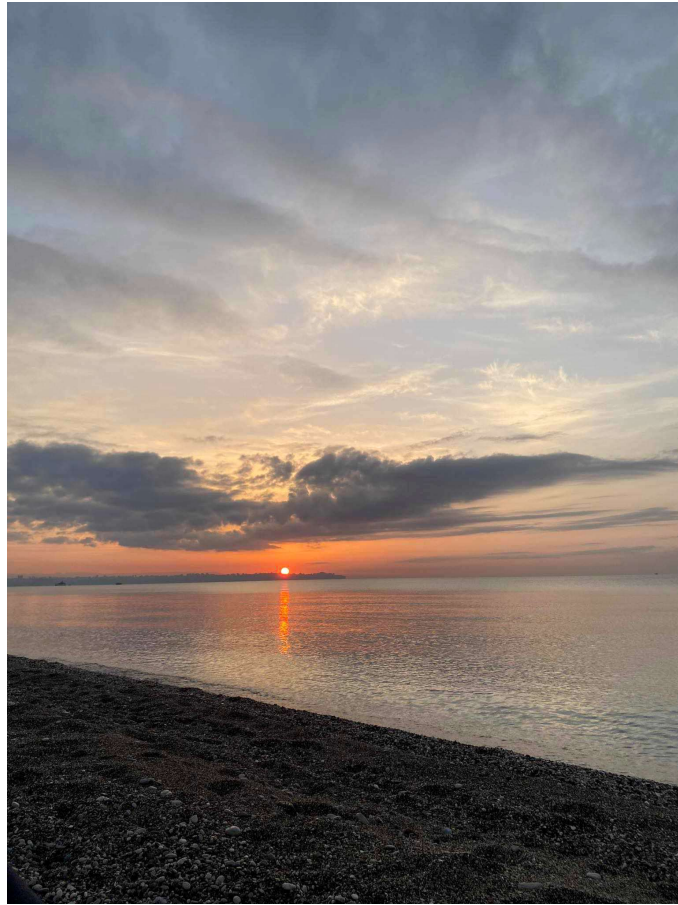
Elmentünk egy hihetetlen mesebeli városrészbe a szomszédos Belek nevű városba, mely a legmodernebb technikákkal volt felszerelve, lenyűgöző látvánnyal, ennek megfelelően borsos árakkal is.

Eljutottunk a város másik felén lévő kikötőbe, ahol gyönyörű látványban volt részünk.

Igyekeztünk minél többször megnézni a napfelkeltét, azonban a korai kelés nem volt a barátunk, de azért néha sikerült elcsípni.

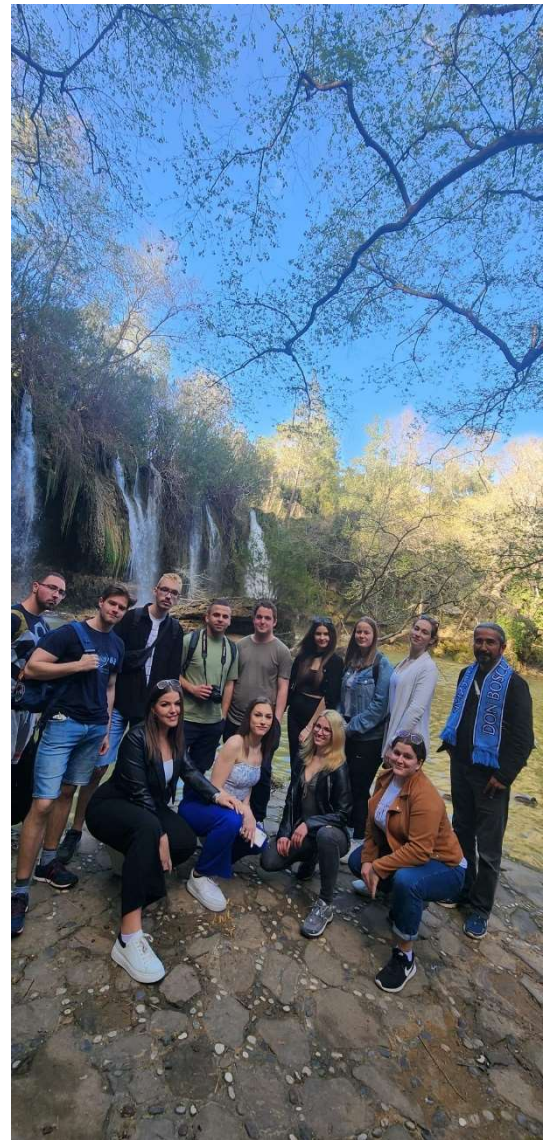
Híres helyi kanyonba is elvittek minket, iszonyatos magasságban, felejthetetlen élmény volt.

Sajnos többünket is volt, hogy megcsípett egy-egy medúza, az utolsó napokban rengeteg medúza tetem sodródott ki a partra. Súlyos sérülést szerencsére egyikünknek sem okoztak.

Vízeséseket is megnéztünk, imádtuk amikor messzebbre mentünk, ugyanis a buszutak rendszerint bulizásba csaptak át valami hangos zene kíséretében.

Utolsó hét

Érdekes, hogy ahogy teltek múltak a napjaink és heteink kint, azt éreztem, hogy úgy igazán senki nem szeretne hazamenni, maximum csak a szerettei miatt. Az utolsó hét érdekes volt, mert itt már számoltuk vissza a napokat, és elhatároztuk, hogy minden egyes percet kihasználunk, tartalmat adunk minden kis időnknek. Nem mintha azelőtt lettek volna üres járatok, mert egyfolytában volt programunk, nem unatkoztunk egy percig sem, kivéve amikor rossz idő volt.

Az utolsó nap vegyes érzelmekkel telt, egyszerre voltunk boldogok és szomorúak. Másnap reggel 5 körül már el kellett hagyni a hotelt, de nem szegte kedvünket attól, hogy

utolsó este a már megszokott helyen, a hotel halljában bulizzunk egy nagyot. Volt külön DJ csak miattunk, a hangulat fergeteges volt, remélem még találkozunk az ottani emberekkel!

Ha újra adódna egy hasonló lehetőség az iskolával valami hasonló programra elmenni, gondolkodás nélkül igent mondanék rá. Eleinte még szkeptikus voltam ezzel az egészszel kapcsolatban, de életre szóló élmény bárkinek, aki részt vesz rajta. Ez a 3 hét a legkülönbözőbb személyiségeket is összhangba tudja helyezni.

Rengeteg fantasztikus emberrel ismerkedtem meg, mind törökökkel, mind magyarokkal. A csapat (akik az iskolából mentek) nagyon összekovácsolódott, és érdekes, hogy el kellett utaznunk 2000 kilométert, hogy rájövünk arra, hogy milyen fantasztikus emberek vesznek minket körbe. Számos megerősítést kaptunk a kint létünk során erről, (mind a hotelben dolgozóktól, mind a vezetőinktől, mind más emberektől is) mint például:

„Ti vagytok a legjobb Erasmusos csoport, akikkel valaha találkoztam!”

Vagy

„Az a lendület, lelkesedés és energia, ami bennetek van, nem sok mindenki benn van meg”

És végül egy tanács, neked, aki ezt olvasod:

Ha lehetőséged lesz hasonló programra, mindenképp menj el, hisz ez sulis időben van, felejthetetlen kalandokban lesz részed, tenger is van, szakmailag is fejlődsz, más kultúrát és új embereket is megismeresz, és még sokat is bulizhatsz!

Mi kell még?